

РЕШЕНИЕ

№ 5919

гр. София, 21.05.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 53 състав,
в публично заседание на 23.04.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Димитър Гальов

при участието на секретаря Валентина Христова, като разгледа дело номер **7646** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл. 145 и сл. от АПК във вр. с чл. 68, ал. 6 от ЗМВР.

Образувано е по жалба от И. С. Д., представляван от пълномощника-адвокат П. К. от САК, против Решение, с рег.№ 328605-58 от 25.07.2023г., издадено от Директора на Главна дирекция „Национална полиция“ в МВР, във връзка с подадено Заявление с вх.№ 513005-43 от 24.03.2022г. по описа на СДВР, с което И. С. Д. е поискал да бъдат заличени личните му данни, обработвани в информационните фондове на МВР, както и извършените полицейски регистрации. Решението на ответника се оспорва в частта, с която е отказано изтриването на лични данни, обработвани в информационните фондове на МВР във връзка със ЗМ № 1106/14.07.2001г. по описа на 03 РУ-ОДМВР-В.; ЗМ26 от 05.05.2005г. по описа на РДГП-Аерогари; НОХД № 3730 от 2001г. на РС-Варна. В жалбата се правят оплаквания за незаконосъобразност на така оспорвания акт. Сочи се, че по отношение на цитираното съдебно дело на РС-Варна, както и за осъжданията на И. Д. въобще е настъпило основание за реабилитация по право, съгласно чл.88а от НК, което е абсолютно и по силата на цитираната законова норма последиците от осъждането му следва да се заличат. Счита се, че с постановеният отказ е нарушен принципа на пропорционалност и се позовава на европейска директива, чието тълкуване е предмет на отправено преюдициално запитване. В хода на съдебното производство са представени и удостоверения, издадени от Националната следствена служба през различни години, а именно на 13.12.2019г., от 17.11.2021г. и от 26.02.2024г., издадени

в уверение на това, че срещу жалбоподателят няма данни за обвинения по неприключени наказателни производства, а документите са издадени след извършване на съответна проверка в Централизираната информационна система на следствените служби /ЦИССС/.

Иска се да бъде отменено решението в оспорената част, а по отношение аргументите на административния орган се изразява позиция за противоречието им с указанията на Решение на СЕС по отправено преюдициално запитване от национална юрисдикция, а именно Решение от 30.01.2024г. по С-118/22. Иска се да бъде постановено решение, с което да задължи АО да постанови нов акт, респективно да се заличат направените полицейски регистрации на жалбоподателя, описани в жалбата и оспорения административен акт.

В открито заседание жалбоподателят не се явява, но се представлява от упълномощен адвокат, който поддържа жалбата и пледира за нейното уважаване. Претендират се и направените разноски по списък.

Ответникът- Директор на Главна дирекция "Национална полиция" в МВР, не изпраща представител. От страна на упълномощен юрисконсулт е изпратена писмена молба, съдържаща съображения за неоснователност на оспорването и се иска отхвърляне на жалбата, тъй като издаденият административен акт е материално и процесуално законосъобразен. Сочи се, че представените три удостоверения са неотнормирани според ответната страна, доколкото обработваните данни се основават и на влезли в сила присъди, а не на неприключени наказателни производства. Освен това, реабилитацията не е сред основанията за изтриване на личните данни. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. В условието на евентуалност прави възражение за прекомерност на претендирано адвокатско възнаграждение, защото делото не се отличава с фактическа и правна сложност.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД- С.-ГРАД, като взе предвид становищата на страните и събраните по делото доказателства от фактическа страна се установява следната безспорна обстановка.

Началото на административното производство е поставено с подадено Заявление с вх.№ 513005-43 от 24.03.2022г. по описа на СДВР /л.39 от делото/, с което И. С. Д. е поискал да бъдат заличени личните му данни, обработвани в информационните фондове на МВР, както и извършените полицейски регистрации, сред които и описаните в отказа.

По делото е безспорно, че на жалбоподателят е било повдигнато обвинение, а впоследствие е бил осъден по НОХД № 3730 от 2001 г. и е наложено условно наказание „лишаване от свобода“, както и че е осъждан по НОХД № С-110-2008 на СРС е осъден с глоба, за престъпление по чл.318 от НК, извършено в [населено място], на ГКПП-Аерогара-С.. Присъдата за второто /по-късното/ е влязла в сила на 15.12.2010г., видно от приложена по преписката справка за съдимост /л.42-44/. Видно от същият достоверителен документ е налице настъпване на реабилитация оп право, на основание чл.86, ал.1, т.1 от НК по отношение на осъждането на лишаване от

свобода, като лицето се счита за реабилитиран от 06.01.2006г.

При постановяване на административния акт ответният орган се основава на разпоредбите от цитирани нормативни актове на националната правна уредба. Изтъква се, че заявителят е извършител по ЗМ № 1106 от 14.07.2001г. по описа на Трето РУ на МВР-В., извършител на деяние по ЗМ № 26 от 05.05.2005г. по описа на РДГП Аерогари, за деяние по чл.316 от НК и НОХД № 3730 от 2001г. на РС-Варна.

След постъпване на заявлението за заличаване на полицейската регистрация е разпоредено извършване на проверка, като е изготвена справка от начални отдел в ГДНП /л.27 и сл./ За процесуалните действия на помощните органи са изготвени писмени справки, съответно е изискано свидетелство за съдимост, справка от прокуратурата, справка от регистрите на полицията, както и съдебни актове.в административната преписка са приобщени всички необходими писмени доказателства.

По делото не е спорно, че жалбоподателят няма други обвинения и неприключени производства от наказателен характер.

След като е извършена обстойна проверка на фактите Директорът на ОД на МВР-В. е изготвил предложение за издаване на заповед за отказ за снемане на полицейска регистрация по отношение ДП № 1106 от 2001г. по описа на Трето РУ-В., въпреки обсъдената по-горе настъпила реабилитация по право. Съгласно текста на предложението не е налице основание по смисъла на чл.68, ал.6 от ЗМВР при наличието на наложено наказание „лишаване от свобода“ за тежко умишлено престъпление по чл.195, ал.1, т.3 и т.4, пр.2, вр. с чл.20, вр. с чл.18 от НК.

Издадено е процесното решение, с което заявлението е прието за допустимо и частично основателно. Постановено е изтриване на личните данни по посочените преписки, в която част актът е благоприятен за адресата и не е оспорен по делото, респективно е извън предмета на производството и е отказано изтриването само по ЗМ № 1106 от 14.07.2001г. по описа на Трето РУ на МВР-В., извършител на деяние по ЗМ № 26 от 05.05.2005г. по описа на РДГП Аерогари, за деяние по чл.316 от НК и НОХД № 3730 от 2001г. на РС-Варна. Не са налице данни кога е връчено решението.

В преписката се съдържа Заповед № 8121з-1111/08.10.2019 г. на МВР, с която Директора и Заместник директорите на ГД " Национална полиция" са оправомощени да издават заповеди за снемане или отказ за снемане на полицейска регистрация и на която именно се основава постановения административен акт от страна на ответника, в качеството му на административен орган.

При така установеното от фактическа страна, съдът обоснова следните правни изводи:

Жалбата е подадена от лице, адресат на индивидуалния административен акт, който за него е неблагоприятен в оспорената пред съда част, поради което е налице правен интерес от обжалване, а оспорването е направено в законоустановения срок по чл.149, ал.1 от АПК, доколкото не са налице данни, от които да се направи обективен извод за просрочие на оспорването.Следователно, жалбата е процесуално ДОПУСТИМА и

следва да бъде разгледана по същество.

При разглеждането ѝ по същество съдът съобрази следното:

Съгласно чл.68, ал.6, вр. с чл.29, ал.1 от ЗМВР полицейската регистрация се сема въз основа на писмена заповед на Министъра на вътрешните работи като администратор на лични данни по ЗЗЛД или оправомощени от него длъжностни лица. Така предвидената възможност за делегиране на правомощия е осъществена чрез Заповед N 8121з-1111/08.10.2019г. на Министъра на вътрешните работи, с която на основание чл.68, ал. 6 във връзка с чл. 29, ал. 1 и чл. 33, т. 9 ЗМВР са оправомощени Директорът и Заместник директорите на Главна дирекция "Национална полиция" да издават заповеди за снемане или отказ за снемане на полицейска регистрация. В този смисъл, оспорваният акт е издаден от компетентен орган, в рамките на делегираните му правомощия, в изискуемата от закона писмена форма.

Не е налице съществено процесуално нарушение при издаване на акта, като са изложени принципни съображения защо се постановява отказа, поради което не е налице ограничаване правото на защита. Актът съдържа изискуемите реквизити, вкл. относимите към произнасянето на административния орган фактически установявания.

Съгласно Тълкувателно решение № 16/31.3.1975 г. на ВС, допустимо е мотивите на акта да се съдържат и в друг документ от административната преписка, вкл. предложението за издаване на заповед за отказ. Изпълнено е изискването на чл.19, ал.4, т.2 от Наредба за реда за извършване и снемане на полицейска регистрация, като е изготвено предложение от структурата, извършила полицейската регистрация, с изразени мотиви за отказ за снемане на регистрацията.

По отношение спазване приложимите материално-правни норми и целите на закона, съдът констатира следното:

Вярно е, че предпоставките за снемане на полицейска регистрация са регламентирани в разпоредбата на чл.68, ал.6 ЗМВР, и те са: 1. регистрацията е извършена в нарушение на закона; 2. наказателното производство е прекратено с изключение на случаите по чл. 24, ал. 3 НПК; 3. наказателното производство е приключило с влязла в сила оправдателна присъда; 4. лицето е освободено от наказателна отговорност и му е наложено административно наказание; 5. лицето е починало, като в този случай искането може да бъде направено от неговите наследници.

Нормативният акт, съдържащ материално-правните предпоставки за извършване на полицейска регистрация ЗМВР, като чл.68, ал.1 определя полицейските органи които извършват полицейска регистрация на лица, които са привлечени като обвиняеми за извършено умишлено престъпление от общ характер. Органите на досъдебното производство са длъжни да предприемат необходимите мерки за извършване на регистрацията от полицейските органи. Следователно, към момента на извършване на регистрацията са били налице всички материалноправни предпоставки за полицейска регистрация по чл.68, ал.1 от ЗМВР.

По цитираната от ответника нормативна уредба, настъпването на реабилитация по право не е сред посочените в закона основания за снемане на полицейска регистрация. Обаче, в случаят намира приложение и Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27.04.2016 г. относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Директива 95/46 ЕО(ОРЗД). Фактическите установявания в обжалваното решение кореспондират на събрания доказателствен материал и липсва спор между страните по тези факти.

Спорът е на плоскостта на правото и е свързан с материалната законосъобразност на оспореното решение на ответника.

Съгласно чл.25, ал.1 ЗМВР за изпълнение на дейностите си органите на МВР могат да обработват лични данни. Тези органи могат да обработват и лични данни, получени от други органи, за целите, за които са предоставени, както и за защита на националната сигурност, опазване на обществения ред и противодействие на престъпността. Тези данни се препредават само с разрешение на органа, който ги е предоставил. Обработването на лични данни се осъществява при условията и по реда на този закон, на Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 г. относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Директива 95/46/ЕО (Общ регламент относно защитата на данните) (ОВ, L 119/1 от 4 май 2016 г.), наричан за краткост "Регламент (ЕС) 2016/679" и на Закона за защита на личните данни – чл. 25, ал. 2 и 3 ЗМВР.

В чл.26, ал.1 ЗМВР са предвидени правомощията на органите на МВР при обработване на лични данни, свързано с дейностите по защита на националната сигурност, противодействие на престъпността, опазване на обществения ред и провеждане на наказателното производство. Изрично в чл.26, ал.2 е предвидено, че сроковете за съхранение на данните по ал. 1 или за периодична проверка на необходимостта от съхранението им се определят от министъра на вътрешните работи. Тези данни се изтриват и в изпълнение на съдебен акт или решение на Комисията за защита на личните данни.

Според указаното в нормата на чл.27 от ЗМВР данните от полицейската регистрация на лицата, извършена на основание чл. 68, се използват само за защита на националната сигурност, противодействие на престъпността и опазване на обществения ред.

В текста на чл.1 от Инstrukция № 8121з-748/20.10.2014 г. е предвидено, че с тази инструкция се уреждат сроковете за съхранение на лични данни, обработвани в Министерството на вътрешните работи (МВР) във връзка с провеждане на наказателно производство по реда на Наказателно-процесуалния кодекс (НПК) и на проверки за наличие на данни за престъпления от общ характер.

Съобразно чл.3 от същата инструкция са посочени обстоятелствата, при настъпването на които се заличават личните данни на лица, които са събрани и обработвани във връзка с провеждане на наказателно производство по реда на НПК и на проверки за наличие на данни за престъпления от общ характер. Сред тях не е осъждането, вкл. настъпилата реабилитацията, както е посочил и ответния административен орган.

В чл. 4 от Инstrukция № 8121з-748/20.10.2014 г. е предвидено, че личните данни на

пострадало лице, обработвани в информационни фондове на МВР във връзка с провеждане на наказателно производство по реда на НПК и на проверки за наличие на данни за престъпления от общ характер, се заличават при настъпване на смърт на лицето, но не по-рано от 10 години от датата на въвеждането им във фондовете на МВР.

Междувременно, по отправено преюдициално запитване на национална юрисдикция е постановено Решение от 30 януари 2024 г на Съда на Европейския съюз (СЕС) по дело С-118/22, в което е посочено, че член 4, параграф 1, букви в) и д) от Директива (ЕС) 2016/680 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни от компетентните органи за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания и относно свободното движение на такива данни, и за отмяна на Рамково решение 2008/977/ПВР на Съвета, разглеждан във връзка с членове 5 и 10, член 13, параграф 2, буква б) и член 16, параграфи 2 и 3 от тази директива и в светлината на членове 7 и 8 от Хартата на основните права на Европейския съюз, **трябва да се тълкува** в смисъл, че **не допуска национално законодателство**, което за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания **предвижда съхранение** на биометрични и генетични данни от полицейските органи на лични данни, и по-конкретно за лица, **осъдени с влязла в сила присъда** за умишлено престъпление от общ характер, и то до смъртта на субекта на данни, **включително** когато той е реабилитиран, **без да задължава** администратора **периодично да проверява дали това съхранение все още е необходимо**, и **без да признава правото на субекта на данни на изтриване на горепосочените данни**, щом съхранението им вече не е необходимо за целите, за които те са били обработвани, или евентуално правото на ограничаване на тяхното обработване.

Предвид съображенията на СЕС изложени в решението, в процесния случай следва да се приеме, че административният орган следва да прецени дали е налице необходимост от продължаване съхраняването на личните данни на заявителя /жалбоподател по делото/ и дали това съхраняване все още е необходимо за целите, за които личните данни са били обработвани, вкл. във връзка със защита на националната сигурност, противодействие на престъпността и опазване на обществения ред. В процесната оспорена по делото част на Решение от 25.07.2022г. на ответника липсват каквито и да е съображения в тази връзка. Както настоящата съдебна инстанция, така и административният орган следва да

се съобразят с постановеното от СЕС решение. Необходимо е административният орган да направи преценка дали реабилитацията на заявителя и съответно липсата на данни той да е извършил ново престъпление от общ характер, за което свидетелстват приложените три броя удостоверения, издадени от Н., в периода след настъпване на реабилитацията, представлява по-малък риск от гледна точка на целите за противодействие на престъпността или опазване на обществения ред.

В хода на съдебното производство съдът не би могъл да прави такава преценка за първи път, вместо административния орган и да попълва или да изменя неговите съображения в една или друга насока. В настоящото производство съдът извършва контрол за законосъобразност на постановления, оспорен по делото административен акт, но само въз основа на съображенията изложени в него.

При тези констатации, административният акт в оспорената по делото част се явява **материално незаконосъобразен**, защото не е осъществена дължимата преценка на цитираният европейски нормативен акт, задължителен и за всички субекти в Република България, още по-малко през призмата на дадените задължителни тълкувания за тълкуване на този акт, съгласно постановеното Решение на СЕС от 30.01.2024г. Вярно е, че съответствието на оспорения по делото акт с нормите на материалния закон се преценил към момента на неговото постановяване, съобразно указаното в чл.142, ал.1 от АПК, но Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета е от 27 април 2016г., т.е. нормативният акт е бил част от нормативната уредба и е бил задължителен за страните и за съда и към датата на постановления административен акт от 25.07.2022г. Фактът, че неговото задължително тълкуване посредством постановеното от СЕС решение е направено на по-късен етап- 30.01.2024г. не може да доведе до различен извод, още повече, че настъпването на нови факти от значение за делото се преценят към края на устните състезания по делото- 23.04.2024г., според разпоредбата на чл.142, ал.2 от АПК.

Обобщено, оспореният административен акт, в обжалваната по делото част, е незаконосъобразен, а подадената срещу него жалба е **основателна** и следва да бъде уважена, а преписката следва да се върне на ответния орган за ново произнасяне по заявлението при съобразяване на дадените указания по тълкуване и прилагане на закона, основаващи се на задължителното и за всички държавни органи Решение на СЕС от 30.01.2024г. В тази насока са и указанията на касационната инстанция, например *Решение № 4927 от 18.04.2024 г. на ВАС на РБ по адм. д. № 2814/2022 г. по описа на Върховния административен съд.*

При този изход на спора и при своевременно заявено искане за присъждане на сторените разноси, в полза на жалбоподателя следва да се присъди платеното адвокатско възнаграждение и внесена държавна такса в размер на 10 лева. По повод своевременно направеното от ответника възражение за прекомерност на платеният адвокатски хонорар съдът като съобрази приложените доказателства за платено възнаграждение в размер на 1200 лева с ДДС /1000 лева, без начислен ДДС/ и нормите на Наредба № 1 от 2004г. за минималните адвокатски възнаграждения, както и липсата на фактическа и правна сложност на казуса, намира, че възражението е **ОСНОВАТЕЛНО**. В тази връзка, като съответстващ на положението от пълномощник на жалбоподателя труд и при съобразяване на относимите към тази преценка обстоятелства за липса на изслушвани по делото свидетели и вещи лица, а наличие само на писмени доказателства, чийто обем и естество не могат да обосноват извод за фактическа сложност на процеса, съдът счита, че справедливо би било присъждането на възнаграждение в размер на 750 лева, без ДДС, в съответствие и с нормата на чл.8, ал.2, т.3 от наредбата за минималните възнаграждения, респективно на 900 лева, с включена стойност на ДДС /20%/ върху посочената сума/ или 910 лева общ размер на разноските за настоящата съдебна инстанция, които следва да бъдат заплатени от Главна дирекция „Национална полиция“, съставляваща юридическо лице, съгласно чл.37, ал.2, вр. с ал.1, т.1 от Закона за МВР, в чиято структура е включен ответният административен орган.

Ето защо и на основание чл.172, ал.2 от АПК, Административен съд София-град, второ отделение, 53 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение, с рег.№ 328605-58 от 25.07.2023г., издадено от Директора на Главна дирекция „Национална полиция“ в МВР, във връзка с подадено Заявление с вх.№ 513005-43 от 24.03.2022г. по описа на СДВР, **В ЧАСТТА** в която е **ОТКАЗАНО** изтриването на личните данни на И. С. Д., обработвани в информационните фондове на МВР, във връзка със ЗМ № 1106/14.07.2001г. по описа на 03 РУ-ОДМВР-В.; ЗМ № 26 от 05.05.2005г. по описа на РДГП-Аерогари; НОХД № 3730 от 2001г. на РС-Варна, като **НЕЗАКОНОСЪОБРАЗНО**, в тази част.

ИЗПРАЩА преписката по Заявление с вх.№ 513005-43/ 24.03.22г. по описа на СДВР, подадено от И. С. Д., на ответният административен орган- Директор на ГД „НП“ в МВР за ново произнасяне в отменената част на решението, при спазване на дадените задължителни указания по

тълкуване и прилагане на закона.

ОСЪЖДА Главна дирекция „Национална полиция“ в МВР, да заплати на И. С. Д. от [населено място] сумата от 910 /деветстотин и десет/ лева, общ размер на направените разноски по делото в производството пред АССГ.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва от страните с касационна жалба пред ВАС на РБ, в четиринадесетдневен срок от съобщението

СЪДИЯ: